

І ТРИДЦЯТЬ ЛІТ, ЯК СПАЛАХ ДОЛІ

Валентина Віюк із Новосілок із дитинства була закохана у медицину, бо мама працювала у сільському медпункті. Отож, коли відмінниця-восьмикласниця визначалася із подальшим життєвим вибором, її погляди примагнітило Дубенське медичне училище.

Уже фахове загартування минуло у терапевтичному відділенні Острожецької лікарні. А коли не стало тата на землі, то почала працювати у рідному селі у фельдшерсько-акушерському пункті, а на громадських засадах ще й колгоспну комсомольську організацію очолила. І більш як через три десятиліття Валентина Григорівна зізнається, що робота з людьми припала їй до душі. Ініціативну, комунікабельну та пробивну дівчину помітили не тільки у Новосілках, а й у районі. Відтак із благословіння наставника Олександра Джигаря 10 лютого 1977 року її обрали сільським головою. Хоча вона опиралася, як могла: більше місяця не виходила на роботу, бо чомусь вважала, що її ніхто слухати не буде.

Втім, за місяць все стало на свої місця. У село направили нову завідувачу ФАПом, а Валентина Григорівна пішла на роботу у сільраду. Спочатку було важко і незвично, вивчала дії. Зрозуміло, що вивчали і її. Пригадує веселу історію, що сталася на початку головування. У сільраді із нею розминувся працівник райвійськкомату.

- А де голова? - запитав згодом у секретаря.
- Ви щойно з нею розминулися, - уточнила жінка.
- Оце дівчисько - голова сільради? - довгенько дивувався і чухав потилицю гість.

Цього року минуло тридцять літ, як Валентина Григорівна безперервно очолює сільраду. Односельці їй повністю довіряють, бо знають, що усе доведе до ладу. Навіть коли не завжди усе від неї залежить. Цього року газ надійшов до осель жителів Новосілок і Заболотенців. Це можна вважати справою життя сільського голови. Хоча бувало, що за ініціативи перепадало на горіхи...

У середині вісімдесятих років ХХ століття для придбання автобуса для перевозу школярів Валентині Григорівні вдалося достукатися аж у Верховну Раду України. Там її прийняли, вислухали і пообіцяли допомогти. Нині сільський голова не приховує, що відкривала парламентські двері завдяки сприянню доброго знайомого, котрий звів із потрібними людьми. Десь через три місяці у Новосілках одержали новенького автобуса. А ось декому із районного начальства така діловитість жінки не сподобалася. Мовляв, обминула район, область. Але ж самотужки і проблему розв'язала!

Нині Валентина Григорівна ставить завдання навести лад на дорогах, бо це чи не найболючіше місце сільської інфраструктури. «Маршрутки» із Рівного і Луцька заїжджають у село далеко не європейськими дорогами. Дасть Бог, і це питання колись вирішиться. Як кажуть, дайте тільки строк. Ну, і коштів, звісно.

Одне слово, оті тридцять літ головування минуло у безперервній праці. І не приховує пані Валентина, що левову частку її роботи на користь громади села розділяє із мамою Ганною Миколаївною, котра звалила на свої плечі чи не всі домашні клопоти. А ще донька Іванна, зять Олександр та син Володя - її помічники і порадики, її радість і розрада.

До речі, упродовж десятиліть головування Валентина Григорівна не розлучалася із медициною. У її сільрадівському кабінеті аптечка із медикаментами. Тож за звичкою люди тут вирішують так би мовити, виробничі питання, а попутньо сільський голова і тиск зміряє, і пігулку дасть, і порадить, як недугу лікувати. А скільки разів посеред ночі викликали до хворих - не перелічити. І вона нікому не відмовляла, бо звикла любов'ю віддячувати людям за доброту і повагу...

Публікації підготував Віталій ТАРАСЮК.

